

Պարույր Սևակ

Աննամակ ծրար

Շրթունքներըս անգիր գիտեն
Վայելքների օրենքները,
Բայց ես հիմա
Շա՛տ եմ նման այն խեղճ մարդուն,
Որ ծանրորեն հիվանդանում օրվա մի օր
Եվ իմացած երկրորդ լեզուն մոռանում է բոլորովի՛ն...
Ու մտքերըս հարթ են հիմա, բայց սրանկյուն՝
Ինչպես էժան հուշարձանի քառակուսի պատվանդանը.
Իմաստներն են անհետացել
Ու մնում են լոկ բառերը՝
Դատարկ ու փուչ պարկերի պես
(Թե դեն նետես՝ քիչ ափսոս է,
Թե դեռ պահես՝ խանգարում են):
Եվ աննամակ ծրարի պես
Մոսնձում եմ շրթունքներըս...
Իսկ եթե ես հանկարծ վերցնեմ
Մի աննամակ ծրար ճամփեմ քո հասցեով,
Երբ դու բանաս՝
Կգարմանա՛ս:
Չե՛ս գարմանա:
Կհասկանա՛ս,

Որ այս տոտիպ սպասումն է թթվում արդեն,
Մի թթվություն,
Որ դառնում է վտանգավոր...
Վտանգում ես, եթե ունես,- այսպես է միշտ:
Ու երկյուղն է մեջս խոսում
Շղթայական ա՛յն ցնցումով,
Որ ծխախոտն է ընծայում մեր թոքերին:
Ա՛յն, ինչ միտք էր
Կամ կարող է միտք հորջորջվել,
Հիմա իմ մեջ
Գլխիվայր է քայլում անվերջ, ինչպես ջուրը,
Եվ, ջրի պես, չի հանգուցվում.
Իմաստներն են անհետացել,
Ու մնում են լոկ բառերը՝
Դատարկ ու փուչ պարկերի պես
(Թե դեն նետես՝ մեղք է մի քիչ,
Թե դեռ պահես՝ խանգարում են)...
Եվ այնպես են ինձ անհարմար ու վատ զգում,
Կարծես կնոջ բարձրակրունկ կոշիկ հագել
Ու վազում են վերևից ցած,
Վերևից ցած,
Ե՞րբ պիտի ես բերանքսիվայր գետնին փովեմ:
Բերանքսիվա՛յր:
Փովեմ մնա՛մ:
Հանգստանամ այս գլխիվայր թավալումից
Եվ ակամա, մինչև անգամ շուգենալով,
Լսեմ հողի մեծ թոքերի տուրևառը,
Եվ ակամա համենատեմ
Շղթայական ա՛յն ցնցումին,
Որ երկյուղն է ինձ ընծայում,

Երիտասա՛րդ այն երկյուղը,
Թե քե՛զ կյանքում ունենալով՝
Վտանգում եմ ես իմ կյա՛նքը,
Որ կախված է հանգստության հենց ա՛յն մագից,
Ինչով, կարծեմ, մի ժամանակ
Շինում էին նաև կամուրջ՝
«Դժոխք-Դրախտ» ուղեցույցի սահմանի մոտ,
Մի ահավոր գետի վրա,
Որի անունն, աստվա՛ծ վկա, մոռացել եմ,
Ինչպես որ իմ շրթունքները, կամա՛ց-կամա՛ց,
Մոռանում են մի ժամանակ անգիր արած օրենքները
Վայելքների...

14.III.1964թ.

Դիլիջան